

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **A. V.**, zastoupen Mgr. Vítem Biolkem, advokátem Advokátní kanceláře Wildt & Biolek, se sídlem Bohuslava Martinů 1038, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.4. 2011, č.j. OAM-1-698/VL-10-P07-2007, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou napadl shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

V žalobě a jejím doplnění, učiněném prostřednictvím soudem ustanoveného advokáta namítal, že v předcházejícím řízení o udělení azylu v České republice (dále jen ČR) byl zkrácen na svých právech a že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), když nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž

nejdou důvodné pochybnosti. Namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu věci žalovaným. Uvedl, že žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí značné množství zpráv, které během správního řízení opatřil, ale tyto nesprávně vyhodnotil. Nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, který označil jeho výpověď za nevěrohodnou. Uvedl, že v roce 1999 byl ve službě ochranky premiéra V. S., který byl spolu s dalšími poslanci zabit a žalobce byl s ostatními členy ochranky nucen k podpisu přiznání, že se podílel na vraždě těchto osob. Byl v této souvislosti vyslýchán, surově zbit i týrán. Má proto odůvodněný strach, že v případě návratu do vlasti bude i nadále pronásledován ozbrojenou skupinou státního bezpečnostního orgánu, jak se tomu dělo i po mnoho let po vraždě. Trvá na tom, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Odůvodnění žalovaného ohledně neudělení azylu dle § 12 písm. a) a b) cit. zákona považuje za nedostatečné. Stejnou námitku vznesl i ohledně neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Obává se, že po návratu do vlasti mu reálně hrozí bití a mučení, uvěznění či jiné nelidské chování, je tedy zřejmé, že mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, náklady řízení nežádal.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na svém názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní tvrzení a výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí. Konstatoval, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem odchodu žalobce z vlasti a následného podání již opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR byly problémy s arménskými bezpečnostními složkami, které ho chtěly obvinít z podílu na atentátu na premiéra S. v roce 1999 v budově parlamentu, kterému dělal osobního strážce. Dále uvedl, že v případě žalobce se jedná o již druhé řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR, přičemž žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Odkázal na Informaci MZV č.j. 124799/2010-LPTP ze dne 15.12. 2010, z níž mimo jiné vyplývá, že vyšetřování atentátu z roku 1999 na osm vysokých představitelů Arménie, včetně premiéra S. je v tuto chvíli v podstatě uzavřeno. Odsouzený pachatel N. U. (H.) byl ještě v únoru 2009 prokazatelně naživu a odpykával si svůj trest. Žalovaný s odkazem na výpovědi žalobce opakovaně konstatoval, že žádné z potíží, které měl žalobce s vyšetřovateli či jinými arménskými složkami, nebyly zapříčiněny některým z azylově relevantních důvodů, ale jeho profesí, neboť v době atentátu v arménském parlamentu v roce 1999 působil jako člen ochranné služby premiéra S. (jedné z obětí atentátu). Poukázal na skutečnost, že žalobce nebyl v souvislosti se zmíněným atentátem na premiéra S. nikdy z ničeho oficiálně ani obviněn, a proto veškeré jeho nyní tvrzené obavy považuje žalovaný za subjektivní a ničím nepodložené spekulace, které nezakládají důvod pro udělení azylu v ČR. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce i po atentátu na premiéra S. dále pracoval v bezpečnostních službách různých politických představitelů, dokonce i v mírových sborech OSN na misi v Řecku a oprávněně držel střelnou zbraň. Poukázal rovněž na skutečnost, že žalobce bez potíží s vlastním cestovním dokladem a vízem opustil svou vlast, aniž by mu v tom někdo bránil. Žalobce přesvědčivým způsobem neprokázal (ani v předchozím řízení), že by o jeho

osobu měly arménské bezpečnostní složky trvalý zájem. Za spekulativní označil tvrzení žalobce, že odsouzený pachatel U. byl propuštěn na základě dohody s bezpečnostními silami, když takové tvrzení nemá oporu v dostupných informačních zdrojích. Žalovaný upozornil, že potíže s arménskými bezpečnostními složkami z důvodu podezírání žalobce z podílu na atentátu na premiéra S. byly motivem i jeho první žádosti o mezinárodní ochranu (azyl podle tehdy platné právní úpravy), které žalovaný i tehdy posoudil jako nedůvodné, jeho rozhodnutí bylo potvrzeno příslušným krajským soudem a dokonce i Nejvyšším správním soudem v Brně. Žalobce nepředložil žádné nové důkazy a neuvedl nové okolnosti, které by správní orgán vedly k přehodnocení jeho názoru na posuzovaný případ. Žalovaný považuje žalobní námitky za neopodstatněné, použité informace jsou citovány v rozhodnutí, založeny ve spise a jsou řádně zhodnoceny k okolnostem azylového příběhu žalobce. Ohradil se oproti žalobnímu tvrzení, že by zhodnotil výpovědi žalobce jako nevěrohodné. Takový závěr neučinil. S odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zák.č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalobce i žalovaného v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s.

Ze správního spisu soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

První žádost o mezinárodní ochranu (podle tehdy platné úpravy žádost o udělení azylu) podal žalobce dne 6. 5. 2005. Rozhodnutím žalovaného č.j. OAM- 887/VL-07-12-2005 ze dne 22. 9. 2005, které nabylo právní moci dne 10. 10. 2005, mu nebyl azyl udělen a nebyly v jeho případě shledány ani překážky vycestování. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji svým rozsudkem č.j. 1 Az 15/2005-27 ze dne 28. 3. 2006 zamítl. Proti tomuto rozsudku podal kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu a ten ji svým rozsudkem č.j. 6 Azs 172/2006-74 ze dne 25. 4. 2007 odmítl pro nepřijatelnost.

V nové žádosti o mezinárodní ochranu, podané dne 5.9. 2007, žalobce vylíčil svůj azylový příběh následovně: Arménii opustil počátkem března 2005, protože byl opakovaně pronásledován pracovníky státních orgánů. Od roku 2002 je členem arménské republikánské strany (HKK). Jeho potíže ve vlasti začaly po zavraždění arménské premiéra V. S. v roce 1999. Od roku 1998 pracoval v ochrance M. S., starosty Šengavitské oblasti, v roce 1999 byl několikrát povolán do ochranky premiéra V. S.. Dne 27.10. 1999, když byl u něho ve službě, vniklo do parlamentu čtyři až pět útočníků se zbraněmi a zavraždili pět nebo šest poslanců, mezi nimi i premiéra S.. Ve službě zůstal až do večera, všichni byli vyšetřováni příslušníky nějakého bezpečnostního orgánu. Večer mohl jít domů, týden nechodil do práce, byl klid. Za týden k němu domů přišli čtyři muži, kteří se legitimovali jako vyšetřovatelé od policie a odvezli ho do nějaké budovy. Tam se setkal s dalšími osmi kolegy, kteří byli rovněž dovezeni k výslechu. Vyšetřovatelé žalobce nutili, aby podepsal přiznání, že „měl ve vraždě poslanců prsty“. Odmítl, po dvou dnech ho propustili. Od kamarádů se dozvěděl, že dva z jeho

kolegů přiznání podepsali a byli uvězněni. Asi za týden po propuštění ho na ulici oslovili tři nebo čtyři muži a odvezli ho do stejné budovy. Tam ho vyslýchali, zastrašovali a bili. Opět ho nutili podepsat přiznání, což odmítl. Za dva dny byl propuštěn. To se opakovalo mnohokrát, asi padesátkrát. Zpočátku každý týden, pak každý měsíc, a to celých šest let. Naposledy ho vyslýchali a nutili k přiznání v únoru 2005, krutě ho zbili. Báł se o život a rodinu, kterou odvezl do jedné vesnice a sám utekl z Arménie. Ke své cestě uvedl, že cestoval osobním autem do Gruzie, vlakem na Ukrajinu a odtud letecky do ČR, měl vlastní cestovní doklad a vízum na tři měsíce. Dále uvedl, že v letech 2005-2007 neúspěšně žádal o udělení azylu v ČR. V případě návratu se obává o svůj život. Matka mu psala, aby se do Arménie nevracel, stále ho hledají, k nim domů chodí neznámí lidé a ptají se na něho. U jejich domu neustále hlídá nějaké auto. Uvedl, že má psychické problémy a problémy s ledvinami.

Při pohovoru provedeném dne 17.9. 2007 žalobce popsal svůj život ve vlasti, uvedl, že po vykonání základní vojenské služby v roce 1998 mu byla nabídnuta práce osobního strážce v bezpečnostních složkách. Po zavraždění arménského premiéra V. S. v roce 1999 byla zrušena bezpečnostní složka, v níž pracoval ještě se sedmi muži. Poté byl dva měsíce doma, nepracoval. Potom začal pracovat pro mírové jednotky OSN, asi do roku 2001, v září 2001 byl na školení v Řecku. Poté mu byla nabídnuta práce v ochraně pro pana A., kde pracoval do konce února 2005. Uvedl, že od roku 1999 do roku 2005 zůstali z jejich skupiny v ochrance naživu jen tři muži. Ostatní byli zabiti, zmizeli nebo byli uvězněni. V roce 2005 cítil, že mu také hrozí nebezpečí, vyřídil si volno na dva měsíce, zařídil si vízum do ČR a z Arménie utekl. Ke svým potížím zopakoval, že byl neustále pronásledován lidmi, kteří se legitimovali jako pracovníci státních orgánů nebo národní bezpečnostní složky a odváděli ho na výslechy, byl i zbit. Nutili ho podepsat papíry, že byl účastníkem vraždy V. S.. Vždy odmítl podepsat. K výzvě žalovaného popsal den 27.10. 1999, kdy došlo k vraždě premiéra a dalších politiků v budově parlamentu. Uvedl, že poté ho sledovala policie a státní orgány (muži v civilu), chtěli po něm, aby se přiznal, že vrahům pomáhal. Pochopil, že se to na něho „snaží hodit“. Přestože byl mnohokrát vyslýchán, nikdy nebyl oficiálně předvolán, odváželi ho z domu nebo z ulice do různých budov k výslechu. K četnosti výslechů uvedl, že zpočátku to bylo jednou nebo dvakrát za týden, poté dvakrát za měsíc a pokračovalo celou dobu. Neví, kým byl vyslýchán, nikdy se mu nepředstavili. Byl z toho ve špatném psychickém stavu. Měl strach o rodinu, proto ji poslal na vesnici, žili odděleně. Uvedl, že před třemi měsíci dostal dopis od matky, která ho varovala, aby se nevracel do Arménie, stále k nim někdo chodí a vyptává se na něho, před jejich domem stojí nějaká auta. K dotazu žalovaného uvedl, že z vraždy premiéra byl obviněn N. U., jeho bratr a kamarádi. Byli zatčeni a obviněni. Žalobce z ničeho obviněn nebyl, nebyl ani u soudu, pouze ho vyslýchali. Prostřednictvím známého si zařídil potřebné doklady k odjezdu z vlasti. Při odjezdu neměl žádné potíže. Uvedl, že důvodem jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu v ČR bylo výše uvedené upozornění jeho matky, že se nemá do Arménie vracet. Nechce se vrátit i proto, že zde má hodně kamarádů Čechů a Slováků a ukrajinskou přítelkyni, která zde má trvalý pobyt a s níž čeká dítě. V budoucnu sem chce pozvat i své děti. Uvedl, že v Arménii ho nic nedrží a dozvěděl se, že jeho žena se s ním nechala v jeho

nepřítomnosti rozvést. Stručně popsal svůj pobyt v ČR do doby podání této druhé žádosti. Jeho představa o budoucnosti záleží na tom, zda bude mít „normální papíry“. Chtěl by zde pracovat jako voják nebo podnikat, což nyní jako žadatel o mezinárodní ochranu nemůže. Potvrdil, že si chce žádostí o mezinárodní ochranu legalizovat svůj pobyt na území ČR. V případě návratu se obává opakování potíží. Při doplňujícím pohovoru dne 25.11. 2010 byl žalobce podrobněji vyslechnut k osudnému dni 27.10. 1999, kdy byl zavražděn arménský premiér a další politici. Žalobce popsal svoji práci osobního strážce a dále popsal opakované výslechy, při nichž byl nucen k přiznání, že se podílel na útoku na parlament. Na jednání osob, které ho vyslyšely si nikde nestěžoval, nepožádal o pomoc nebo ochranu, nevyhledal ani advokáta. Podle jeho mínění to nemělo smysl. Uvedl, že v Arménii všichni vědí, že atentát spáchal N. U., jeho bratr a kamarádi, se všemi proběhl soud a byli odsouzeni na doživotí. Matka U. si veřejně stěžovala a slyšel o tom, že U. ani jeho bratr již nejsou ve vězení. Zájem arménských státních orgánů vyšetřovat atentát z roku 1999 i po odsouzení U. a spol. žalobce vysvětlil tak, se vědělo, že policie nemá organizátora atentátu, a proto se to snažili „hodit i na něho“. Ke svému osobnímu životu ozřejmil, že s ukrajinskou přítelkyní se rozešel, dítě se nenarodilo, nedopadlo to dobře. Nakonec se ukázalo i to, že se s ním manželka v Arménii nerozvedla, někdy si volají. Chtěl by rodinu co nejdříve dostat do ČR. Závěrem uvedl, že od ČR potřebuje pouze „nějaké papíry“, aby zde mohl legálně zůstat.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Jedná se zejména o Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv v Arménii za rok 2009 ze dne 11.3. 2010, Informaci MZV č.j. 124799/2010-LPTP ze dne 15.12. 2010, č.j. 101112/2006-LP ze dne 10.1. 2006 a článek „Další odsouzený za vražedný útok v arménském parlamentu zemřel ve vězení“ publikovaný dne 17.5. 2010 na internetovém serveru ArmeniaDiaspora.com., a aktuální informace ČTK o Arménii. Dále jsou ve správním spisu založeny důkazy předložené žalobcem a jejich překlad do českého jazyka. Žalobce se s uvedenými podklady pro vydání rozhodnutí seznámil dne 24.2. 2011, k jejich obsahu se vyjádřil, nežádal žádné doplnění.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba n e n í d ů v o d n á.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu

rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce své potíže v zemi původu spojoval s událostmi z roku 1999, kdy pracoval jako člen ochranky premiéra V. S., který byl spolu s dalšími politiky zavražděn na půdě parlamentu a žalobce byl nucen k přiznání, že se na vraždě těchto osob podílel. Soud s ohledem k výše uvedenému připomíná, že tyto skutečnosti byly důvodem i první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (dříve azyl) v ČR v roce 2005 a v tomto řízení ani po vyčerpání všech zákonných možností (žaloba, kasační stížnost) nebyl úspěšný. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na pozadí objektivních informací o zemi původu, které pocházejí z různých informačních zdrojů a jejich podstatné závěry jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí citovány. Tak je tomu např. u zprávy MZV ze dne 15.12. 2010, z níž vyplývá, že vyšetřování atentátu z roku 1999 je uzavřeno a odsouzený N. Unanjan je ve vězení. Tato zpráva tak vyvrací žalobcem nedoložená tvrzení a spekulace o tom, že tento pachatel již není ve vězení. Žalobce rovněž věrohodným způsobem nedoložil, že by v Arménii došlo k obnově trestního řízení s pachatelem atentátu. Soud poukazuje zejména na skutečnost, že žalobce po celou dobu svého pobytu v Arménii od osudného roku 1999 do svého odchodu v roce 2005 nebyl z ničeho oficiálně ani obviněn, natož stíhán nebo odsouzen. I nadále pracoval jako člen ochranné služby různých politiků, působil v mírových jednotkách OSN. Jeho obavy, že by nyní, s takovým časovým odstupem, mohl mít pro své dřívější čistě profesní aktivity potíže s arménskými bezpečnostními složkami, jsou dle názoru soudu nadhodnocené a ničím nepodložené. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal i s jednáním jednotlivých členů arménských bezpečnostních složek vůči žalobci, tj. opakované výslechy bez předvolání, bití, odvážení na neznámá místa, jako překročení pravomoci těchto osob. Žalobce se nikam se žádostí o pomoc a ochranu své osoby neobrátil (viz strana osm odůvodnění napadeného rozhodnutí). V tomto nově vedeném řízení žalobce uvedl, že důvodem jeho opakované žádosti je varování, které dostal dopisem od své matky a v němž

uvádí, aby se nevracel, neboť se na něho ptají neznámé osoby a před jejich domem stojí neznámá auta. Takový důkaz není způsobilý k prokázání „neustálého zájmu“ arménských bezpečnostních složek o osobu žalobce. Za další důvod své opakované žádosti označil uzavřené přátelské vazby v ČR. Soud je nucen konstatovat, že takové skutečnosti nelze podřadit pod žádný z taxativně uvedených důvodů pro udělení azylu.

V kontextu celé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nelze totiž přehlédnout základní pohnutku, proč žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR požádal, a to, že vstupem do azylového řízení si chtěl zajistit legalizaci svého pobytu na území ČR, což opakovaně přiznal (*...„od ČR potřebuji pouze nějaké papíry, aby zde mohl legálně zůstat, sám si tady pak již zařídím nějaký byznys...“*). Soudu na tomto místě nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Snahu žalobce o legalizaci pobytu v ČR lze z lidského hlediska i vzhledem k délce jeho pobytu v ČR (od roku 2005) pochopit, ale nejedná se o zákonný důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaných ustanovení zákona o azylu. Soud konstatuje, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, rovněž neuvedl žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování jeho osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Udělení azylu dle § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl), je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. Žalovaný posuzoval i zdravotní stav žalobce, který naznačil určité zdravotní potíže (psychické potíže, problémy s ledvinami, potíže v důsledku tzv. kontuze). Žalobce se zavázal doložit správnímu orgánu lékařské zprávy, ale neučinil tak. Žalovaný tak měl k dispozici pouze lékařskou zprávu od praktické lékařky z prosince 2009, uvádějící upoutání na lůžko z důvodu bolesti. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a neshledal překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení ani jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s .ř. s.).

K doplňkové ochraně soud uvádí, že jejím smyslem a účelem je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. I když se doplňková ochrana vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele do země původu, tedy k jiným skutečnostem nastávajícím v jiném čase než v případě aplikace institutu azylu, jsou i při rozhodování o udělení či neudělení doplňkové ochrany rozhodující především tvrzení samotného žadatele, z nichž je třeba vycházet.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že žalovaný pro rozhodnutí o doplňkové ochraně shromáždil aktuální informace o zemi původu žalobce a tyto konfrontoval s jeho azylovým příběhem. V řízení nebylo dle názoru soudu prokázáno, že by v případě návratu žalobci hrozilo skutečné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V Arménii v současné době neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu).

Důkazní břemeno k uváděné obavě leží na žalobci a ten žádné důkazy k důvodnosti této obavy nepředložil. V této souvislosti je třeba připomenout i to, že vůči žalobci nebylo vzneseno žádné obvinění ze strany státních orgánů Arménie, žalobce nedoložil (kromě neurčitěho varování dopisem a telefonem od matky), že by se o jeho osobu v zemi původu státní orgány zajímaly či mu neumožnily svobodné opuštění vlasti. Jeho obava, že by nyní, s takovým časovým odstupem mohl mít pro své dřívější profesní aktivity potíže, se jeví jako nereálná. Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) nebyly v případě žalobce zjištěny, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. S učiněnými závěry žalovaného se soud ztotožňuje.

Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, přičemž žalobce neuvedl v žalobě žádné podstatné důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného ani žádné takové skutečnosti, které by závěry rozhodnutí žalovaného zpochybnil. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 28. února 2012

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně